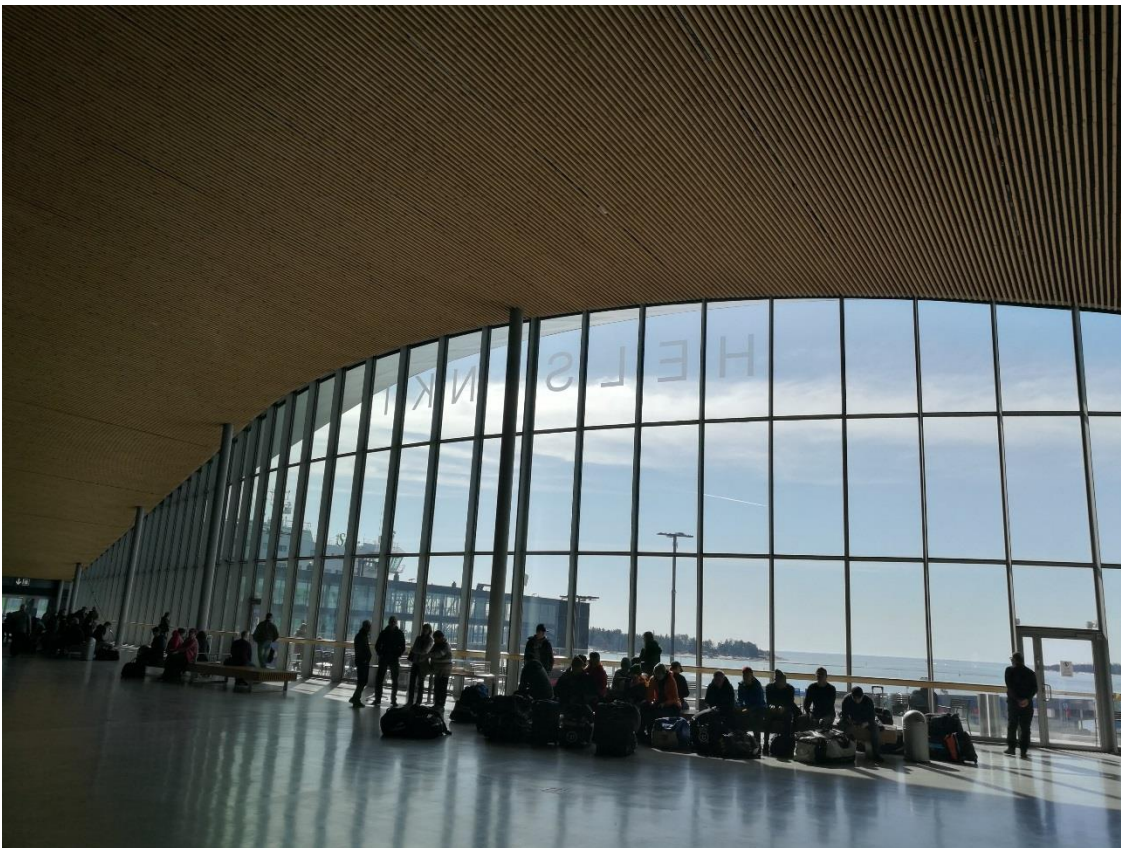

Katyn kevätmatka Tarttoon ja Tallinnaan

Torstaina 12.4.2018 aamuvarhain starttasimme Kuopion Linja-autoasemalta tutun värisellä bussilla kohti Helsinkiä, mistä laivamme lähti kohti Tallinnaa. Tommi ja Antti olivat toivottamassa meidät tervetulleiksi, ja bussissa istuikin jo muutamia hämäristi tutun näköisiä henkilöitä. Olimme puolitoista vuotta aiemmin Katyn järjestämällä pitkällä Keski-Euroopan matkalla, joka sujui niin hyvin, että linja-autossa oli tunnelma katossa koko matkan ajan, joten arvelimme etukäteen, mahtaako samaa väkeä olla tälläkin reissulla. Siltä näytti! Lisää väkeä keräiltiin pitkin alkumatkaa, ja viimeiset osallistujat tulivat kyytiin Varkaudesta. Siellä pidettiin ensimmäinen jaloittelutauko, minkä jälkeen jatkettiin Kuorttiin, missä nautittiin vielä välipalaa laivan buffettia odotellessa.

Laivaan noustiin Länsisatamassa hienon, valoisan terminaalin kautta. Odotteluun oli tilaa runsaasti ja matka laivaan oli lyhyt. Koska matkustimme keskellä viikkoa ja keskellä päivää, ei terminaalissa myöskään ollut ruuhkaa.

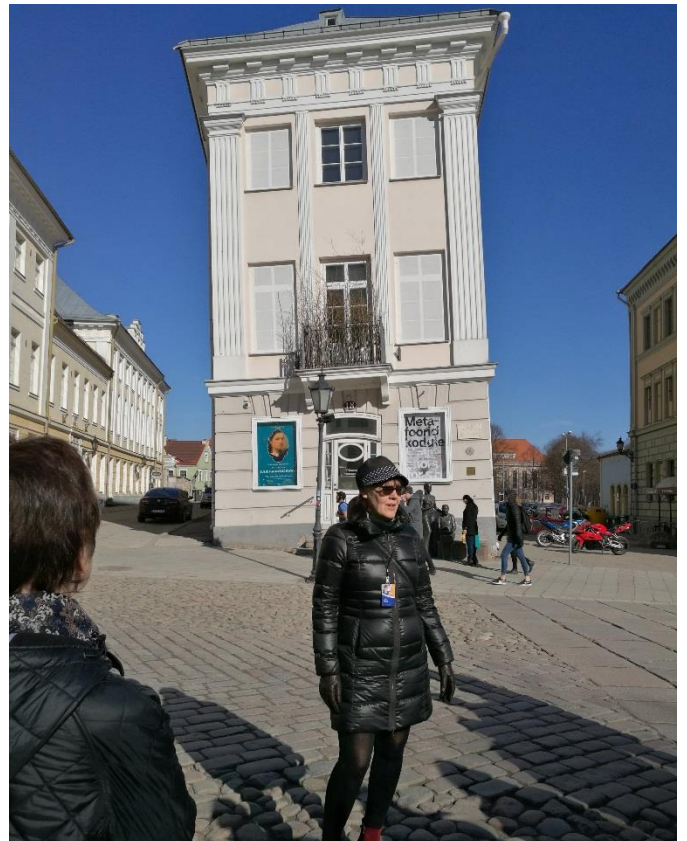
Kuva 1 Länsisatamassa

Laivalla päästiinkin suoraan ruokailuun, missä koko laivamatka kului rattaisti. Buffet-ravintolakin oli vain puolillaan, joten ruokailu sujui ilman jonottamista ja stressiä. Tallinnaan saavuttuamme jatkoimme välittömästi matkaa kohti Tarttoa. Matkan aikana Tommi kertoi nähtävyyksistä (lue: näytti missä Karnaluks sijaitsee. Karnaluksissa ja lähellä olevissa muissa lanka- ja kangaskaupoissa saa helposti kulumaan koko päivän) ja vinkkasi, milloin tienvarressa näkyi haikaran pesiä. Yhden tauon pidimme ennen Tarttoa. Vaikka Adavere Tuulik oli suljettu, teki pieni jaloittelu hyvää.

Kuva 2 Adavere Tuulik

Siitä oli vielä noin tunnin matka Tarttoon, missä majoituimme viehättävään Draakon-hotelliin raatihuoneen viereen.

Majoittauduttuamme ja hetken huokaistuamme kävelimme lähellä sijaitsevaan Püssirohukelderiin illalliselle. Se on yksi Tarton suosituimmista ravintoloista. Suosion syynä on varmasti osittain erikoinen sijainti, iso ruutikellari. Ravintola onkin päässyt Guinnessin ennätysten kirjaan maailman korkeimpana pubina. Sen korkeus lattiasta kattoon on 11 metriä. Ruutikellari on valmistunut vuonna 1778. 1800-luvulla se on toiminut mm. olutvarastona, ja vuonna 1982 se on muutettu ravintolaksi. Ruoka on varmasti yhtä suuri suosion syy, ainakin meidän nauttimamme annokset olivat kauniita ja herkullisia. Hieman ihmeteltävääkin oli leivän sisällä tarjoillussa keitossa! Poistuessamme lepäämään pitkän päivän päätteeksi ravintolaan alkoi tulla nuorta väkeä, onhan Tartto yliopistokaupunki, ja keskelle lattiaa oli raahattu mekaaninen härkä. Varmasti siellä on ollut vauhdikas ilta, mutta me matkalaiset emme sitä jaksaneet jäädä seuraamaan.

Kuva 3 Opas ja vino talo

Toisen päivän aloitimme aamiaisella Draakonin barokkityylisessä ravintolassa. Aamiaisen jälkeen lähdimme kävellylle oppaan johdolla. Kuulimme Tarton historiasta, ja näimme myös omin silmin, miten käy, jos kaupunki rakennetaan joen varteen soiseen maastoon. Talo, jonka toinen laita on vanhan kaupunginmuurin päällä, on pysynyt paikoillaan, mutta toinen laita, joka on suoraan maassa, on painunut syvälle maan sisään. Virolaiset taitavat rakastaa historiallisia rakennuksiaan! Tämän talon ovet ja lattiat on oikaistu vaakasuoraan, ja kaikki muu on jätetty vinksalleen.

Kävelymme jatkui vanhassa keskustassa, ja kuulimme monia tarinoita paikoista, joiden ohi kuljimme. Tartto on kuuluisa katutaiteestaan, ja mekin ohitimme matkallamme hienon muraalin, johon oli kopioitu Louis Höflingerin piirros Tarton yliopistosta vuodelta 1860. Rakennus on valmistunut vuonna 1805. Yliopisto puolestaan on perustettu jo vuonna 1632.

Kuva 4 Muraali

Kierroksen jälkeen nousimme taas iloiseen bussiimme, ja kiersimme Tarttoa ristiin rastiin. Opas taisi laittaa Tommin myös taitokokeeseen, sen verran senttipeliä yhden sillan alittaminen taisi olla sekä leveyden että korkeuden suhteen! Ilman naarmuja siitä selvittiin. Katujen nimet aiheuttivat pientä hilpeyttä, minkä opas hyvänä suomen kielen taitajana tiesi jo etukäteen. Veski-kadulle saapuessamme hän osasi heti kertoa, että nimi ei tarkoita ihan sitä mitä kenties luulemme, vaan myllyä.

Kierroksen jälkeen suuntasimme kohti Viron kansallismuseota. Matkalla ohitimme taas yhden vinksahaneen talon. Museossa jakauduimme kahteen ryhmään, ja teimme tutustumiskierroksen kahden oppaan johdolla. Perusnäyttelyt olivat "Kohtaamisia", joka kertoi tavallisten

Kuva 5 Keikahtanut talo kansallismuseon vieressä

virolaisten elämästä eri aikoina, sekä ”Uralin kaikuja”, joka kuvasi suomalais-ugrilaisten ja samojedien perinteistä arkikulttuuria. Kierros upeassa ja modernissa museossa oli mielenkiintoinen. Siellä saisi helposti sujumaan kokonaisen päivän, sillä museo on täynnä ”laatikoita”, joita koskettelemalla voi nähdä vanhoja tv-dokumentteja ja valokuvia kyseisestä näyttelyn kohteesta.

Kuva 6 Kansallismuseossa

Vanhalle neuvostoaikaiselle sotilaslentokentälle rakennettu uusi kansallismuseo avattiin 2016. Se on 365 metriä pitkä, ja ylittää myös Raadi-järven. Rakennuksen pinta-ala on 33 876 neliömetriä, ja se onkin Viron suurin museorakennus.

Kuva 7 Kakkuohje kansallismuseossa

Kuva 8 Jälkiruoka kansallismuseossa: satavuotisleivos ja Vana Tallin -likööri

Museossa söimme myös edullisen ja maukkaan lounaan, ja jälkiruuaksi herkuttelimme Viron 100-vuotisleivoksella ja Vana Tallin -likööriä. Leivoksen päältä löytyi myös jäkälää, mitä en itse suostunut maistamaan. Muuten raakakakkupohjainen lakkaleivos yllätti sillä, ettei se ollutkaan mahdolluttoman imelä.

Museosta jatkoimme matkaa Furgoteciin, joka valmistaa isoja ja pieniä erikoisperäkärryjä. Yhdestä kärrystä löytyikin aurinkoisen esittelykierroksen jälkeen virvokkeita, joita juhataja (johtaja) Toomas Männisalu tarjoi meille.

Kuva 9 Virvokkeita Furgotecilla

Osalla ryhmästä oli eri suunnitelma, ja he jäivät jo ennen museota Lõunakeskukseen ostoksille, ja heidät haettiin mukaan takaisin hotellille mennessä. Aurinko paistoi jo aamusta asti kirkkaalta taivaalta, ja ilma lämpeni sitä mukaa, kun päivä eteni. Terassit olivat auenneet, ja niinpä iltapäivällä tuli nautittua kevään ensimmäinen terassiolut.

Hotellille saavuttuamme oli hetki aikaa levätä, kunnes lähdimme bussilla kohti Vanemuine-teatteria.

Kolminäytöksinen Wiener Blut -operetti ei ihan kaikkia jaksanut viehättää, ja Tommi kuljettikin väkeä hotellille myös väliajoilla. Englanniksi ja viroksi tekstitettyä operettia oli

juonellisesti aika haastava seurata, mutta musiikki oli korvia hivelevän kaunista, tanssit taidokkaita ja lavastus ja puvustus upeita. Teatterin jälkeen ei enää ollut muuta ohjelmaa, ja kellokin oli melko paljon, mutta jostain syystä nälkä kurni taas mahassa. Niinpä suuntasimme vielä hotellin vieressä olevaan Willy & Rudy -gastrobaariin, missä nautimme tukevat iltapalat asiaan kuuluvine juomineen. Täyden mahan viereen oli hyvä käydä nukkumaan!

Kuva 10 Vanemuine-teatterissa

Kuva 11 Willy & Rudy -gastrobaarissa

Lauantaina heti aamiaisen jälkeen lähdimme matkaan kohti Tallinnaa. Tommi oli käynyt aamulla eväsostoksilla, ja Antti toimi bussiemäntänä ja tarjoili meille syötävää ja juotavaa matkan aikana. Virolainen viineri sai kovasti huomioita, sillä se ei ole mitään sellaista, mitä se meillä Suomessa on, vaan sen sisällä oli nakki. Tallinnassa majoittauduimme Seaport -hotelliin. Se sijaitsee aivan sataman D-terminaalin vieressä, ja on vain kävelymatkan päässä vanhasta kaupungista.

Tallinnassa meillä ei ollut varsinaista ohjelmaa, mutta optiona oli Teletornissa käynti ja Tommin opastama kiertoajelu, mitkä molemmat toteutettiin. Kiertoajelulla päästiin näkemään Tallinnasta sellaisia maisemia, mitä ei normaalisti turistireissuilla tule nähtyä.

Teletorniin lähti noin puolet porukasta, ja se oli totisesti näkemisen arvoinen paikka. Hissillä hujautettiin nousta 175 metrin korkeuteen alle minuutissa. Näköalat tornista olivat huikeat paitsi sivulle, myös alaspäin. Salakavalat vaaleat ympyrät lattiassa muuttuivat läpinäkyviksi, kun pahaa-aavistamattomat korkeuskammoiset turistit astuivat niiden päälle. Tornin ravintolassa nautimme virvokkeet ennen majapaikkaan paluuta. Loppuillan ohjelma olikin vapaasti valittavissa. Päiväunet sopivat tähän väliin mielestämme hyvin, ja sitten olikin aika lähteä etsimään ruokaa. Kävely vanhaan kaupunkiin lisäsi mukavasti ruokahalua, ja päädyimme Peppersackin sisäänheittäjän houkuttelemina syömään viehättävään vanhaan rakennukseen. Maistuvan aterian jälkeen kävelimme takaisin hotellille, matkalla poikkesimme yömyssyille Scotland Yard -baariin.

Kuva 12 Teletornissa

Sunnuntain ohjelmassa oli enää tuliaisten osto aamiaisen jälkeen. Jo hieman ennen kymmentä olimme jonossa suositun juomaliikkeen edessä, ja kun olimme pakanneet kilisevät tuliaiset auton uumeniin, siirryimme Eckerö Linen terminaaliin.

Se olikin hikinen rupeama, sillä terminaalissa oli erittäin pieni ja huonosti ilmastoitu odotustila. Puolen tunnin tuskailun jälkeen pääsimme laivaan, mikä oli taas mukavan väljä. Hetken odottelimme vielä ruokailuun pääsyä, ja sitten pääsimme nauttimaan merellisistä herkuista. Ruokailun jälkeen kävimme vielä viimeistelemässä tulaistosokset, ja pian saavuimmekin jo Helsinkiin.

Kuva 13 Arvokas herra Peppersackissa

Matka takaisin Kuopioon sujui joutuisasti heti, kun Helsingin ruuhkista selvittiin. Pysähdyimme jälleen Kuortissa, ja Varkaudesta alkaen tiputtelimme väkeä pois päinvastaisessa järjestyksessä kuin lähtiessä. Ilta oli jo pitkällä, kun pääsimme Kuopion linja-autoasemalle, mistä jatkoimme matkaa laitakaupungille Juankoskelle. Vaikka ruumis olikin hieman väsynyt maanantaiaamuna töihin lähtiessä, mieli oli virkistynyt pitkän viikonlopun aikana mukavan porukan kanssa reissutessa. Kiitokset Antti, Tommi, matkakumppanit ja Savonlinja! Jäämme odottelemaan seuraavaa reissua!